

[Aksel Larsen.]

blive opfyldt, og man kan komme med nok saa mange Politiforanstaltninger, nok saa mange Love, man vil: hindre Historiens Gang kan man ikke, og de Herrer skulde i den Henseende erindre sig et historisk Fortilfælde. Bismarck i Tyskland troede, han kunde knuse det tyske Socialdemokrati ved Socialistloven. Da der var gaaet en halv Snes Aar, indsaa Magthaverne i Tyskland, at Socialdemokratiet netop under Socialistloven var vokset sig stærkere og farligere, at den ikke havde opfyldt sin Hensigt. Ved en saadan Lovgivning som den, der skal gennemføres her, hindrer man ikke Historiens Gang, standser man ikke Klassekampen, forhindrer man ikke Arbejderklassen i at organisere sig til Kamp imod Kapitalismen og formaar heller ikke at knække den kommunistiske Bevægelse.

Schmidt: De 3 Lovforslag, der foreligger, har samme Tendens og supplerer hinanden i den Henseende, at de skaber et stærkt Instrument mod politiske Retninger, der volder Uro. Man forbyder, hvad der tilsigter at øve Indflydelse paa politiske Anliggender paa en Maade, der anses for at være foruroligende. Man prøver ikke at sige, hvilke Motiver, hvilke Tendenser i Udøvelsen af politisk Indflydelse man bekæmper, men man nævner en hel Del Former for politisk Optræden, som man kalder foruroligende Optræden, der af andre enstemmigt vil fortolkes som Forsøg paa at skabe Ro og Orden. Man summerer simpelt hen derhen, at alt er foruroligende, som er egnet til Magtanvendelse. Den Formulering er fuldkommen umulig, thi Politik er aldrig uden Magtanvendelse. Hvert Parti f. Eks. er en Form for Magtanvendelse. Det var nok at sige, at man vil bekæmpe enhver politisk Indflydelse af samfundsnedbrydende Art eller lignende; det var forstaaeligt, og det trænges der til. Men nej, man vil bekæmpe enhver Tagen sig Magt til at øve politisk Indflydelse. Altsaa, Magten skal absolut blive i de Hænder, i hvilke den ligger. Deri ligger i Grunden en Fallit-erklæring, fordi man tydeligt nok, naar man vil regere saaledes, regerer i Frygt og med manglende Tillid til sig selv og til de Kræfter, der rører sig i Folket. Naar man saa vil se, hvad man kalder foruroligende, saa læser man, at man ikke vil taale Grupper under Kommando, Forskriver om Lydighed over for Ordre fra Lederne, Afholdelse af Øvelser og sligt. Kommando, Lydighed, Øvelse bruges ellers nærmest dér, hvor man vil skaffe Orden eller vil opdrage til Solida-

ritet. Man kan vel ogsaa bruge det i andet Øjemed, men simpelt hen at forbyde det, fordi det er egnet til Magtanvendelse, er uklogt. Saaledes slaas der jo ned paa alt, hvad der viser Vilje til Lydighed og Øvelse, undtagen naar det kommer fra Regeringens Side.

Folkets frie Kræfter sættes fuldkommen ud af Spillet, og hvorledes ser saa Virkeligheden ud? Det er umiskendeligt, at de fleste af disse Bestræbelser for faste organisatoriske Former hidrører fra den Erkendelse, at det herskende Styre i høj Grad hindrer ansvarsfuld Ledelse og folkelig Solidaritet, og at sligt derfor maa skabes paa anden Maade. Man spørger imellem med mig og siger: Ja, du har det let, du behøver ikke at holde Partimøder og sligt — og jeg har saa undertiden svaret: Nej, det gør jeg ikke, men jeg bærer Ansvar alene! Og dér vil jeg ikke spøge, for det er netop det ømme Punkt, at i et Samfund, hvor Flertallet bærer Ansvar, ja, dér bærer jo i Grunden ingen Ansvar. Flertallet kan man ikke drage til Ansvar, og den enkelte, der kan krybe i Skjul bag ved Flertallet, kan heller ikke drages til Ansvar. Det er Kilden til meget ondt, og derimod vender den offentlige Mening sig i stigende Grad og gør det i en harmdirrende Tone og vil alligevel gøre hver enkelt ansvarlig, hvad den enkelte saa igen afviser som fornærmende. Det er ikke god Tone, og man viser med Afsky Kravet om Ansvar tilbage og skaber en ekstra Lov imod Haan og Skældsord til Gunst for Personer i det offentlige Liv. Men man glemmer, at Mennesker, der stræber efter en Fornyelse af Samfundet, til alle Tider har brugt kraftig Tale og har brudt sig fejl om, om andre følte sig fornærmet. Tænk paa Luther eller ogsaa paa Jesus, der f. Eks. talte om Hyklere og Øgleunger, eller andre. Man skulde betænke sig to Gange, inden man ved Lov lægger saa stærkt Baand paa, hvad offentlig Harme har at sige, saa ønskeligt det end er at beskytte Borgerne mod uberettiget Fornærmelse og Forhaanelse. Man kan jo heller ikke lade være at spørge, i hvis Hænder den Magt, der her forlanges, kommer til at ligge. Jeg taler her ikke fra noget Partistandpunkt, nej, tværtimod, jeg ønsker at konstatere, at Dannark beherskes af Magtkampe mellem Partierne, og saa længe det er Tilfældet, er saadanne Magtinstrumenter farlige, naar de kommer i Partiers Hænder. Naar engang et Regimente trængte sejrrikt igennem, der staaer over Partierne, som med Magt prøvede at fremme hele Folkets Interesser, saa var Sagen en